

Františkánský klášter v Tachově

Na JV předměstí Tachova stával špitál řádu křížovníků s červenou hvězdou (prvně doložený roku 1358). Špitál s kaplí, který předměstí dal i název, byl vypálen během útoku vojska Jana Žižky na město v lednu 1421. Roku 1466 přicházejí do tohoto místa první mniši nové observance františkánského řádu, patrně na pozvání a podporu Buriana II. z Gutštejna, zástavního pána Tachova a velmi bohatého muže, známého podporou podobně přísného karmelitánského řádu. Nový klášter vznikl v podstatě na místě bývalého špitálu. Františkáni odmítali jakékoli výraznější bohatství a majetky, žili skromně, často z almužen (žebavý řád). Tyto zásady se odrážejí i v budovách zdejšího kláštera.

Nový a současný klášter byl zbudován až po pár stech letech na sklonku 17. století. Stavbou byl pověřen architekt italského původu Martin Allio (1654-1701) a v letech 1686–89 zbudoval nejprve tři křídla vlastního, jednopatrového kláštera, poměrně nenáročně zděné stavby podle klasického dispozičního plánu. Na severní straně pak stavbu uzavřel stěnou nového kostela sv. Máří Magdalény a Alžběty (Uherské), kterou realizoval v letech 1689–94. Poté ještě došlo k opravám kláštera, kvůli vlhkému podloží se totiž část patra probořila, a dalším pracím v interiéru a jeho zařizování, které skončilo až roku 1699.

Po velkém požáru v roce 1748 došlo k větším úpravám kostela (1749–1750), změn ale nebylo provedeno mnoho a současný vzhled je podobný původní, neobvyklé Alliově stavbě s předsunutým středním rizalitem s masivními pilastry a konkávně (dovnitř) prohnutými bočními křídly. Získal jen věžovitou zvonici nad štítem (padla za oběť náletu v roce 1945) a bylo zjednodušeno průčelí. Na jedné straně tedy působí dynamicky (nové vrcholné baroko), na druhé zas výrazově střízlivě, patrně dle záměru samých františkánů, a až raně barokně (fasáda má mnoho klasických prvků, včetně pilastrů, půlkruhových nik pro sochy a výrazný štít s trojúhelným tympanonem). Z doby po požáru pochází převážně již rokoková výzdoba. Celkem 7 oltářů v interiéru a rovněž Gartnerovy varhany na chóru (1751) jsou původní. Poměrně citlivě do tohoto celku zapadá i nástěnná výmalba od Christopha (Maura) Fuchse (1771–1848), mnicha a malíře ze sousedního kláštera ve Waldsassen ze 30.–40. let 19. stol. Fuchs v klášteře vymaloval také největší sál, refektář (jidelnu, 1834-36).

Ostatní výzdoba kláštera je opět velice střízlivá, včetně běžných kleneb. Klášter měl několik částečně dochovaných hospodářských budov a trojúhelné zeleninové zahrady, přizpůsobené tvaru ohrazeného areálu s vrcholem na jihu u řeky, která je naposledy zachycena ještě na plánech ze 30. let 20. stol.